

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

Worries regarding failure

3 Feb, 05 - 21:05

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

It is the 3rd February today, -49°F, and that means the extreme cold is back again. Plus a freezing northerly wind! No big joy, that's for sure! We're still having a cold, but no fever, so we think we've turned it around with the help of garlic, enormous portions of food and additional vitamins, heading for the better and consequently we're setting off tomorrow!

At the present, we've been traveling for 6½ months. We've put most of what we hoped to accomplish behind us. As we see it, we have one remaining difficult stretch left. 350 km:s and a months skiing to Kolymaskaya from here. After that, we reckon we have two easier stretches, at least on paper, where we only see polar bears and blizzards as the major obstacles. However, I am worried that we might fail during this upcoming stretch. Not we, but that I will.

Local people inspire us

The worry to fail is a subject nobody wants to talk about, even though this feeling is always present amongst most of us. What happens if I won't make it? Or we?

There's definitely a possibility this could happen on this upcoming stretch. We're mentally and physically run down at the present, after a fantastic journey, but still, an extremely demanding Expedition. Our thoughts are as much at home as they are here. I know by experience, that these worries occur after a long time of travel. At least 6 months. You suddenly want to get it all over with, you miss your loved ones and there's a potential of great danger in these thoughts. Of course, for this reason, we've both caught a cold. We still want to get going, though. We've also got problems sleeping, we just seem to be tossing and turning all night. For different reasons. I suspect Johan is only influenced by my worries. He's just 21 and he's done more than one can expect from someone who's out on his first Expedition. So, if he would be forced to give up, that wouldn't harm his future. Or life. It's worse for somebody like myself who's done this all my grown up life. 20 years. The full weight of the success of this Expedition is all on my shoulders. Especially since my wife Titti isn't with me on this Expedition. If that would have been the case, things would have been easier, no doubt. Her heart forced her to pull out in Magadan, at the beginning of the Expedition. A shock to all of us and that terrible fact clears her fully of the feeling of failure. A lot of wisdom, inspiration and power left with her. And the full responsibility ended up on my shoulders solely. It hasn't been one bit of a problem. Until now, when the time of reckoning has arrived.

Why do I worry? Because I don't have a decent reason like Tittis heart disease and Johans inexperience? Well, there's a simple answer. The worry is that I won't be able to keep the promise I've given to so many. Our sponsors, people who follow us from all over the world and the worry not to be able to tell others about this great remaining stretch of the Kolyma! And, of course, partly due to the fear how I will cope with a possible failure myself. I don't fret regarding how other people will look upon me, I've stopped worried about that years ago, but how I would see myself. But than again, this anxiety is of course a normal human emotion. The sentiment called shame. Gee, I would like to know the thoughts of evolution which gave us humans this tiring emotion!

Fortunately, I've been in this position so many times, that I do know, that the only way to handle this wall of worries is to just throw in everything you have in the way of capacity and knock it over on the way with not one single thought of apprehension! But, still, what if?

It is indeed easy to get blinded by this worry and forget about all the overwhelming positive aspects. Like these fantastic people waiting in huts along the way, our chance to document the last stretch of this unique area and, once out there, experiencing that feeling of total freedom, stillness and harmony. One of the main reasons why it is impossible to stop doing this, living this life. When doing 10-12 hours of hard physical work every day, you clean your brain completely clean every day and that in combination means your sleep is really good. Most of the time. Anyhow, we will know how it all went within 4-6 weeks.

Oron att misslyckas

Det är den 3 februari idag, -45°C, vilket innebär att extrem kylan har återvänt igen. Tilläggas skall att den iskalla

nordanvinden har också anlänt, så förutsättningarna är värre än någonsin. Däremot är vi bättre i förkylningen, febern är borta och det kan bero på att vi bombat kroppen med enorma mängder mat, vitlöksklyftor och extra vitaminer. Så imorgon bär det av norröver.

Vi har nu färdats 6½ månad. Vi har avverkat större delen av vad vi hoppats kunna göra. Återstår gör nu en riktigt svår sträcka, minst en månad och 35 mil till Kolymaskaya och sedan två, på pappret lättare, där bara isbjörnar och stormvindar skall utgöra problem. Jag är rädd för att vi skall misslyckas. Inte vi, att jag skall misslyckas.

Just den här oron för att misslyckas är en sak som ingen vill prata om, men den finns alltid där för flertalet av oss människor. Vad händer om jag inte klarar av det hela? Eller vi?

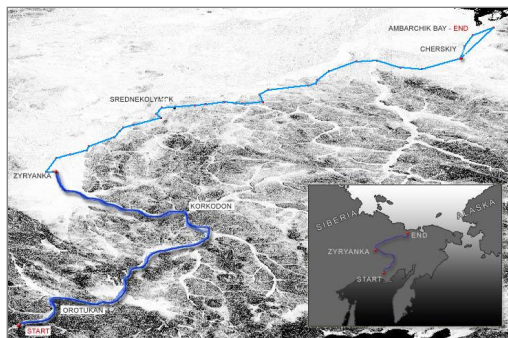
Just nu finns den risken. Vi är fysiskt och mentalt trötta efter en lång, om än helt fantastisk, men ändå slitsam färd. Våra tankar finns lika mycket hemma som här. Jag vet av erfarenhet att det alltid är så här, fundersamma tankar, efter ett halv års färd. Man vill få det gjort, saknar nära och kära och det är en stor fara. Självklart är vi bägge, som ett brev på posten, förkylda. Ändå vill vi iväg. Det är svårt att sova om nätterna. Vi ligger och vrider oss. Av olika skäl. Johan är nog mest påverkad av min oro. Han är ju bara 21 år och har gjort mycket mer än man kan förvänta sig att en fullkomlig nykomling inom denna genre skall göra. Så om han skulle tvingas ge upp, så besudlar det inte hans liv. Värre för en gammal räv som jag med hela Expeditionens vikt på mina axlar nu när Titti inte är med. Hade hon varit med, hade allt varit enklare. Nu är hon inte det. Hennes hjärta satte chockartat stopp för färden och det befriar henne helt från att känna sig misslyckad. Men med det försvann hennes klokhet, inspiration och kraft. Och hela ansvaret blev mitt. Det har inte varit något problem. Förrän nu, när avgörandet väntar.

Vad är det jag är rädd för? För att jag inte har ett giltigt skäl som Tittis hjärtsjukdom eller Johans färskhet? Svaret är enkelt, oron att inte kunna genomföra det man lovat så många. Samarbetspartners, folk som följer en världen över och ängslan att inte kunna nå ända fram och berätta om allt det fantastiska som väntar längs denna sista del av Kolyma. Och naturligtvis, till viss del, oron hur man själv skall hantera känslan av att ha misslyckats. Inte hur andra uppfattar en, vad andra tycker har jag för länge sedan slutat oroa mig för, utan hur man ser på sig själv. Men det är ju i och för sig en mycket mänsklig egenskap. Detta med skam. Man kan undra vad evolutionen hade för orsak när den skapade människans skamkänslor som är så dryga för oss att hantera!

Lyckligtvis har jag stått många gånger inför denna oro och vet att det är bara att ta itu med det hela och satsa allt på ett enda kort utan minsta lilla tvekan. Men ändå, tänk om? Det är lätt att bli förblindad av denna oro och glömma alla det övervägande fantastiska som väntar, som dessa fantastiska människor som väntar längs vägen, vår chans att dokumentera detta och även det faktum, att den frihet, det lugn och den harmoni som råder där ute, det är den som gör att man aldrig slutar med det här livet. Man arbetar fysiskt 10-12 timmar varje dag, man rensar ur skallen fullständigt och man sover så gott. För det mesta. Hur som helst, om 4-6 veckor vet vi svaret.

Expedition Tracking Center

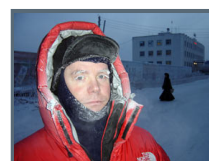
[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

Lost in translation 1 Feb, 05 - 22:40

It is the first of February today, -22°F, a strong southerly have hit us, but we understand that this heat wave is just visiting us briefly and that the extreme cold will soon return. But winds will s

Final preparations 30 Jan, 05 - 22:34

It's the 30th of January today. Overcast, temperature at -31 °F and a light wind from the south. My cold is better now except for an annoying cough, but at least the fever is gone.

Written by

A small note on worshipping spirits 27 Jan, 05 - 22:16

It is the 27th of January today, -40 °F and we've put a big pot of fresh ribs from the caribou on a long boil on the stove, together with the last of a 100 kg:s (220 lbs) of potatoes we were given when

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software